

**VISITES
A LA MANRESA
DESCONEGUDA**

la seva degradació, evitar l'esfondrament i aconseguir la seva recuperació.

Les obres realitzades, seguint el projecte de l'arquitecte Pere Santamaria, s'han plantejat amb l'objectiu de recuperar l'edifici principal amb la imatge original i s'han centrat en consolidar l'estructura, després de treballs molt delicats d'enderroc de les parts més malmeses, i en la construcció d'una estructura metàl·lica interior amb nous forjats, la reconstrucció dels tancaments i cobertes així com la reconstrucció de la torrassa, que realça i dona una gran personalitat a l'edifici.

L'espectacular canvi d'aquesta icona modernista ja és un fet després de la finalització de la primera fase dels treballs de rehabilitació i reconstrucció, que ha estat finançada al 50% per la Diputació de Barcelona i els Fons FEDER de la Unió Europea.

**Punt turístic i centre
d'interpretació de l'Anella Verda**

La Torre Lluvià forma part d'una parcel·la de 75.690,50 m² i s'encaixa en un entorn rural d'alt valor paisatgístic. Ara torna a lluir la seva bellesa en un espai singular com és el Camí de Rajadell i amb vistes magnífiques sobre

una bona part del pla de Bages i les muntanyes de Montserrat.

Per la seva localització, l'edifici esdevindrà un equipament obert al públic per donar a conèixer tant aquest espai com l'Anella Verda i d'altres atractius turístics que ofereix la ciutat, amb un punt d'informació i un centre d'acollida amb una exposició permanent. També s'hi inclou un centre de promoció del producte local.

L'arquitecte Ignasi Oms i Ponsa

L'arquitecte manresà Ignasi Oms i Ponsa (Manresa, 1863 – Barcelona, 1914) és considerat com el representant més destacat del modernisme a la nostra ciutat. Es formà a Barcelona com a deixeble de Domènech i Montaner i va exercir, des de 1892 i fins la seva mort, d'arquitecte municipal de Manresa, època en què va projectar edificis com l'Escorxador o l'Asil dels Infants; va treballar també com a urbanista i va iniciar noves obertures de carrers i alineacions que eixamplaven la ciutat fora muralles. Els seus edificis més emblemàtics de Manresa són: la Buresa, la casa Lluvià, la casa Torra, la casa Gabernet Espanyol, la casa Padró Domènech, la casa Armengou, la Farinera la Florinda, o la Torre Lluvià. ■

TORRE LLUVIÀ
**Una joia recuperada
del modernisme manresà**

LA TORRE LLUVIÀ

Un edifici residencial modernista

La vil·la Emília, vil·la Maria o Torre Lluvià és una construcció modernista amb elements historicistes que data de l'any 1896, obra de l'arquitecte manresà Ignasi Oms i Ponsa.

Josep Lluvià i Vidal va adquirir la finca a Agustí Ribas i Roviralta. La casa original era més petita que l'actual, només de planta baixa i una planta pis. Josep Lluvià, l'any 1896, va confiar el projecte d'ampliar-la a l'arquitecte Ignasi Oms i Ponsa, que va projectar una casa-torre amb baixos, primer pis i golfes, anomenada Vil·la Emília, pel nom de la seva esposa, Emília Serramalera i Oller. Josep Lluvià i Vidal va morir l'any 1913, deixant aquesta joia del modernisme en testament al seu fill Josep Lluvià i Serramalera.

El 1954, la finca deixà de ser propietat de la família Lluvià i va passar per diverses mans al llarg dels anys fins que el 2012 l'Ajuntament de Manresa decideix adquirir-la per salvar-la de la ruïna.

És un edifici catalogat com a Bé Cultural d'Interès Local, i cal considerar-lo una joia del patrimoni cultural de Manresa que, després de la primera part de la seva rehabilitació, esdevé una porta al patrimoni natural que l'envolta

L'edifici principal és una casa senyorial de caràcter residencial-rural, envoltada de conreus. És de planta quadrada, formada per tres cossos, el central més elevat de planta baixa i de dues plantes i cobert a dues aigües i els laterals de

planta baixa i una planta. La façana a ponent té una galeria al primer pis, formada per un seguit d'obertures en arc tancades amb persianes de fusta de llibret.

A la coberta del cos central s'aixeca la torre de planta octogonal acabada amb una balustrada i un llanternó que recorden els campanars de torre d'estil barroc. Les cobertes són inclinades, acabades en àmplies barbacanes i cobertes amb teula àrab.

Les façanes estan estucades i les cantonades es reforcen amb pilastres. L'accés al cos principal es fa a través d'una porta en arc rebaixat i a la part superior s'obre l'únic balcó de la casa, amb triple obertura i recolzat per quatre mènsules. Totes les obertures de la planta primera són balconeres protegides per una barana de balustres o de gelosies calades.

Es dedueix que la construcció de la casa es va fer en dues fases; la primera fase a sud, és de llenguatge historicista i uneix el cos del garatge, de frontis escalonats, amb la casa a través d'un portal de dues fulles batents i reixa de ferro forjat. En aquesta fase possiblement es va construir la portalada situada al costat nord, feta amb pilars i llinda en arc rebaixat, tota d'obra vista i acabada amb una cornisa i dos pinacles a manera de

Imatge antiga de la Torre Lluvià. Arxiu Francesc Balañà (referència a R. Lacuesta, 2009).

coberta de pavelló. La tercera portalada sembla feta en plena època modernista, s'obre a ponent i és formada per dos pilars d'acabat arrodonit amb rajoles vidriades verdes que semblen flors en relleu.

El sistema constructiu és tradicional, les parets de tancament de façana són de pedra, de material ceràmic i de tovot o fang, revestides amb un arrebossat que dibuixa un carreuat. Els forjats són amb bigues de fusta i revoltos ceràmics.

Aquesta edificació forma part d'un recinte molt ampli limitat per un mur perimetral. A la part posterior de la casa hi ha una era i diverses edificacions annexes ordenades al voltant d'un pati: un

magatzem, el garatge de la casa, l'estable, una bassa i unes altres dependències d'ús agropecuari.

Situada a uns 150 metres de la casa i al costat del torrent, s'hi ubica una torre de molí d'aigua, aïllada, de planta octogonal i estil neoàrab, tota d'obra vista que conserva a l'interior una escala de cargol. La torre contenia el mecanisme que permetia bombar l'aigua del torrent cap al conjunt residencial.

Salvar una joia del modernisme

La Torre Lluvià va ser adquirida per l'Ajuntament de Manresa el febrer de 2012 als seus antics propietaris i, de seguida, es va iniciar el procés per aturar